

36. [Hvis nogen af den ene Konges Undersaatter fornærmes i den andens Gebeet, skal denne gjøre Anordning, at efter Landets Ret og Loven Justitien uden Ophold administreres, og at de, som saadan Uret og Fornærmelse have begaaet, tilbørlig straffes samt erstatte den Forurettede sin Skade.]

37. [Begge Konger skal drage Omsorg, at de Domme, som angaae giorte Priser til Søes, fældes efter Ret og Billighed ved umistænkte og uinteresserede Personer, og skal de strengeligen befale deres Betiente, samme Domme aldeles efter deres Indhold at exequere.]

38. [Dersom nogen af bemeldte Kongers Ambassadeurer eller andre ved den andens Hof residerende publicque Ministre sig over slige Domme besvære, skal Kongen, for hvilken slikt Klagemaal føres, lade bemeldte Domme sit Consiel revidere og examinere, om alting efter denne Tractat og med al lovlig Forsigtighed er tilgaaet; Og dersom anderledes er handlet, da det lade remedere; hvilken bør skee inden 3 Maaneder i det længste, hvorved iagttages, at det, hverken før end Dom gangen er eller medens Sagen er under Revision, tillades Varene, hvoraf Sagen sig reiser, af Skibene at udlosse, sælge eller distrahere, med mindre det skeer med Parternes Samtykke og for at forekomme, at de ei skal forderves.]

39. [Den ene Konges Underdanere maae i den andens Lande frit betiene sig af hvad for Advocater, Procuratorer og Notarier, dem got synes, hvilke til den Ende af Øvrigheden, naar Fornødenhed det udkræver, efter Ansøgning skal forordnes. Iligemaade maae de paa Steder, hvor de boe, holde deres Papirer, Regnskabs-Bøger, og andre deres Handel betreffende Skrifter, i hvad de Sprog de vil.]

40. Den ene Konges Undersaatter skal i den andens Lande ei ansees som Udlændiske, og følgerigen være frie for Kronens Arvefaldsret til noget af de efterladte Arvemidler, samt for anden sliq Rettighed, af hvad Navn være maatte, deraf at erlægge; Og skal deres Arvinger, som ere Undersaatter af den Anden Konge, uden hinder arve og tiltræde alt deres Gods og Midler, rørendes og urørendes, enten efter Testamente, eller den Arve-Ret og Orden, som paa de Steder, hvor Arven findes eller den Afdøde sin Boepæl haft haver, fastsat er, og det saaledes, som Lovene forordne. Hvis mellem Arvingerne Dispyte

om Arven opkommer, skal Stedets Dommere Processen ved endelig Dom afgjøre. Gods, Varer, Papir, Skrifter, Regnskabs-Bøger og alt, hvad som kan tilhøre slige Afdøde, skal umiddelbar deres Arvinger tilhøre, hvilke, naar de er nærværende og myndige, eller og de ved (*) Testamente satte Executorer eller Formyndere; eller de af dem med Fuldmagt forsynede, skal efter Omstændighederne have Magt til at tage det alt til sig, der administrere og derover have fri Raadighed. Men dersom slige Arvinger vare fraværende eller umyndige, eller de myndige Arvinger vare fraværende, og sliq ei enten selv eller ved Fuldmagt have besørget, da skal Gods, Varer, Skrifter, Regnskabsbøger, Papirer og alle den Afdødes Midler ved Notarius Publicus registreres udi Nærværelse af den ordinaire Dommere, tilligemed den fremmede Nations Consul eller anden publik Minister og 2de Kiøbmand af Nationen, og overleveres 2 eller 3 Kiøbmænd, som af bemeldte Consul eller Minister dertil udnævnes, i Forvaring, Eiermændene eller Creditorerne til Bedste; Og paa de Steder, hvor ingen Consul eller anden Minister er, skal det altsammen ske i Nærværelse af 2 eller 3 Kiøbmænd af samme Nation, hvilket dertil ved de fleste Stemmer beskikkes.

(*) Tidligere stod der ved en trykfejl: eller de og ved.

41. [Begge Konger skal holde deres Ministre ved hinandens Hof, og deres Consuler udi visse Havne, paa det de desto lettere kan communicere og andrage alt det, som kan tiene enten til det almindelige eller enhvers Beste i Særdeleshed.]

42. [Den Kiøbe-Contract, som blev sluttet i Khavn d. 15 Jun. 1733 imellem den Franske Krone og det Danske octr. Vestindiske og Guineiske Comp. over Afstaaelsen af den Insel St. Croix i America, er herved fornyet og confirmeret, og skal holdes ligesaa gyldig, som den i denne Tractat Ord fra Ord var indført.]

43. [Om der imellem Kongen af Danmark og Frankrig nogen Stridighed opkom, som i Commercien nogen Forhindring eller Ophør kunde foraarsage, skal begge Kongers Undersaatter gives 6 Maaneders Frist, fra den Dag at regne, de derom vorde advarede, til deres Varer at sælge eller andensteds hen at transportere; og maae de i bemeldte Tid hverken ved Arrest paa deres Personer eller Gods angribes eller Skade tilføies.]